

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Jegyzőkönyv.

Az Országos Erdészeti Egyesület „általános erdőgazdasági és törvény-előkészítő bizottságának, valamint szakoktatás és kísérletügyi bizottságának” Budapestén, 1930. évi december hó 19-én az egyesület székházában tartott együttes üléséről.

Megjelentek: Báró Waldbott Kelemen elnök, Bíró Zoltán ügyvezető, Lengyel Sándor segédtitkár, Ajtay Jenő, Balogh Ernő, Béky Albert, dr. Bokor Rezső, jánosii Engel József, dr. Fazekas Ferenc, Fekete Zoltán, Kállay Árpád, Karsai Károly, Kallivoda Andor, Kiss Ferenc, Mihalovics Sándor, Osztrólczy Miklós, őrgróf Pallavicini Alfonz Károly, Papp Béla, Péch Kálmán, Rimler Pál, Róth Gyula, dr. Tuzson János, Véssey Ferenc, Véssei Mihály és Csóka József.

Kimentették magukat: dr. Ajtay Sándor, gróf Andrássy Sándor, Czillinger János, Onczay László és Pfeiffer Gyula.

Báró Waldbott Kelemen elnök: Van szerencsém a megjelenteket üdvözölni és a törvényelőkészítő, valamint szakoktatás és kísérletügyi bizottság együttes ülését megnyitni.

A tárgyalások anyagának rövid feljegyzésére Lengyel Sándor urat kérem föl.

Mielőtt a tárgysorozat egyes pontjait tárgyalás alá vennők, szükségét látom annak, hogy kitérjek elsősorban arra, miért kellett a két bizottságot együttes ülésre összehívni.

A múlt választmányi ülésen történt bejelentés szerint a főiskola önállósága forog kockán.

Az egyesület vezetőségének véleménye szerint ez a kérdés annyira mélyen érinti a szakoktatás ügyét, hogy félni lehet attól, miszerint a főiskola autonómiájának elvesztése esetén nemcsak a szakoktatás továbbfejlesztése válik lehetetlenné, de egyáltalán kétséges lesz, hogy meg fog-e felelni a beolvasztott főiskola azoknak a követelményeknek, amelyeket vele szemben a szakemberek kiképzése tekintetében a gyakorlati élet támaszt.

A szakoktatásnak ebből a szempontból elért eredményei döntő befolyással vannak az egész erdőgazdaság és különösen a gyakorlati erdőgazdaság állapotára és fejlődésére. Hiszen mindnyájan igen jól tudjuk, hogy a kikerülő szakemberek túlnyomó része vagy a magángazdaságoknál helyezkedik el, ahol a gyakorlati gazdaság közvetlen vezetésére a hivatása, vagy az adminisztratív, illetőleg felügyeleti szerepet betöltő állami hivataloknál kap helyet, ahol viszont az általános irányítás és felügyelet teendőit kell ellátnia.

Mindkét hivatásának csak akkor felelhet meg a főiskoláról kikerülő fiatal erdőmérnök, ha magát a főiskolai szakképzést kifejezetten a most említett célok, illetőleg követelmények irányítják.

Egyébként az lesz az eredmény, hogy a törvény kötelezi a birtokost az okleveles erdőmérnök tartására, amivel szemben a birtokos a rákényszerített alkalmazottnak nem tudja megfelelően hasznát venni.

Eppen ezért ez a kérdés az általános erdőgazdasági bizottság munkakörét is igen közelről érinti.

A másik, tárgyalás alá kerülő kérdés a jövőévi államvasúti tűzifaszállítások kérdése.

Amint tudni méltóztatik, november elejétől a magyar tűzifa jelentékenyen kedvezőbb díjtétellel szállítható a rendeltetési állomásokra a külföldi fánál. Önként merül fel tehát a gondolat, hogy ezt a kedvezményt, illetőleg ezt az előnyt a magyar termelés az államvasúti szállításoknál is igénybe vehesse.

Az Aföld-fásításnál alkalmazott személyzet egy részének elbocsátása, valamint a földművelésügyi miniszter úrnak a legutolsó felsőházi tárgyalásokon tett kijelentései teljes joggal arra engednek következtetni, hogy a jövő költségvetési évben ez az akció még az eddiginél is gyengébb dotációban részesül s így az egész Alföld-fásítás teljesen elakad.

Az okokat, amelyek ennek a szépen indult akciónak a folytatását szükségessé teszik, a t. bizottság tagjai előtt fejtegetni főöslegesen tartom, azonban feltétlenül foglalkoznunk kell a kérdéssel abból a szempontból, milyen lépéseket tegyen az egyesület, hogy az akciónak megfelelő módon való folytatását ki tudja eszközölni.

Ezzel a kérdéssel igen célszerűen lehet kapcsolatba hozni a műfatermékek forgalmi adójának rendezését is.

A mai forgalmi adó rendszer amúgyis közel évtizedes sérelme a magyar erdőgazdaságnak s ha ezt a kérdést a kormányzat megfelelően rendezi, nemcsak a magyar műfatermelést tudja némi védelemben részesíteni, de elő tudja teremteni azt az összeget, ami az Alföld-fásítás, a kopárok beerdősítése és egyéb erdőgazdasági célok támogatására évről-évre szükséges.

Ezekon a kérdéseken kívül a közgyűléshez benyújtott néhány indítvány letárgyalása alkotja mai programunkat, ehhez kérem én az Urak szíves érdeklődését és közreműködését.

A tárgysorozat első pontja: A főiskola önállóságának ügye.

Bíró Zoltán ügyvezető teljes részletességgel ismerteti a soproni erdőmérnöki és bányamérnöki főiskolának a pécsi egyetemhez való csatolásának kérdését, amellyel az Erdészeti Lapok 1930. évi decemberi száma is, a Krónikában behatóan foglalkozott. Egyben tájékoztatja a bizottságot az igazgatóválasztmánynak ez ügyben elfoglalt álláspontjáról, valamint ismerteti a földművelésügyi és pénzügyminiszter urakhoz intézett és már el is küldött felterjesztéseket, amelyeken az egyesület a hazai erdőgazdaság jövőjének és az erdőtisztítók szakképzettségének gyakorlati szellemben való biztosítása

érdekéből, a leghatározottabban állást foglal a főiskola önállóságának fenntartása mellett. Tiltakozik továbbá a főiskolának a földművelésügyi miniszter úr felügyeleti hatásköre alól való kivétele ellen, mert a főiskolának valamelyik egyetemhez való csatolása esetén veszélyeztetve látja az egyébként tudományos alapon álló gyakorlati szakképzést és különösen félti a főiskola függetlenségének megszüntetéséből az erdészeti tudományos intézmények és az erdészeti kísérletügy sorsát. Viszont szükségesnek tartja, hogy a főiskolának már többször megígért egyetemi rangra való emelése mielőbb megtörténjék, hogy a tanári kar helyzete megjavíttassék és hogy végül az erdészeti kísérletügyi intézmények részére megfelelő hitel bocsáttassék rendelkezésre.

Ügyvezető javasolja, hogy a bizottság az igazgatóválasztmány útján forduljon a közgyűléshez és kérje a közgyűlésnek hasonló értelmű erélyes állásfoglalását.

A bizottság Fekete Zoltán, Róth Gyula, Papp Béla, Péch Kálmán, dr. Tuzson János, Bíró Zoltán ügyvezető és báró Waldbott Kelemen elnöknek a kérdéshez való hozzászólása és annak kimerítő megvitatása után elfogadja ügyvezető javaslatát.

2. A jövőévi Máv. tűzifaszállítások.

A bizottság a kérdésnek ügyvezető által történt részletes ismertetése és javaslata, valamint Véssey Ferenc, báró Waldbott Kelemen, Mihalovits Sándor és Papp Béla kiegészítő indítványai után elhatározza, hogy a kérdés megvitatása és letárgyalása céljából 1931. év elején értekezlet tartassék, amelyre az összes termelők és az erdőtisztek is hívassanak meg és hogy még a januári lapszámban a kérdéstről — hogy mindenki tájékozódhassék — egy kis ismertető jelenjen meg.

3., 4. Az Alföld-fásítás kérdése és a forgalmi adó váltság kiterjesztése a műfatermékekre.

Ügyvezető mindkét kérdést, amelyekkel az „Erdészeti Lapok” már többször foglalkoztak, összefoglalva teljes részletességgel ismerteti és a szükséges további teendőkre hívja fel a bizottság figyelmét.

Kiss Ferenc, báró Waldbott Kelemen elnök, Ajtay Jenő, Véssey Mihály és dr. Tuzson János a kérdéshez ismételten hozzászólnak. Hosszú vita után a bizottság elhatározza, hogy a kérdést az igazgatóválasztmány útján a közgyűlés elé terjeszti azzal a javaslattal, hogy az elnökség forduljon újból a kérdés országos fontosságának megvilágításával az összkormányhoz, a földművelésügyi és pénzügyminiszter urakhoz, az országgyűlés mindkét házához. Javasolja továbbá a kérdés fontosságát teljesen feltáró propaganda-iratnak a kiadását és a törvényhozóknak, valamint az összes érdeklődőknek való megküldését, valamint a kérdésnek a napilapokban való tárgyalását. Egyben kíváncsúnak tartja, hogy a kérdés részleteinek megvitathatása céljából az Erdészeti Lapokban, Kiss Ferenc vál. tag

által az Alföld-fásítás kivitele módozatairól írandó cikk alapján az egyesületben viták rendeztessenek és hogy az elbocsátott 28 erdőmérnök alkalmazása iránt újból előterjesztés tétessék.

5. Indítványok.

Ügyvezető javasolja, hogy Kovács Bélának a környező államokban folyó, erdőpusztítások megakadályozása iránti indítványa az igazgatóválasztmány útján a közgyűlés elé terjesztessék, hogy az állást foglalhasson e kérdésben. A bizottság a javaslat értelmében határoz.

Ezután May Ottó az Alföld-fásítástól elbocsátott erdőmérnöknek az egyesülethez intézett kérelmét ismerteti.

A bizottság Véssey Mihály, báró Waldbott Kelemen és az ügyvezetőnek ismételt hozzászólása után elhatározza, hogy oly javaslatral fordul az igazgatóválasztmányhoz, hogy ez ügyben forduljon egy tiszteletteljes kérelemmel a földművelésügyi kormányhoz és bár az érdekelt alföldfásítási erdőmérnökök eredetileg is napibéresekként lettek alkalmazva, kérje az egész erdőmérnöki kar presztízse érdekében az elbocsátott erdőmérnökök méltányos kérelmének támogatását.

Jánosii Engel Józsefnek a 3296/1918. M. E. számú rendelet hatályon kívül helyezése iránti indítványa ügyében a bizottság ügyvezetőnek, jánosii Engel Józsefnek és Osztrólczy Miklósnak hozzászólása után olyképpen határoz, hogy a választmány útján a kérdés időszerűtlen voltára azt javasolja a közgyűlésnek, hogy kérje a már letárgyalt törvénytervezetnek megküldését és azt, hogy a földművelésügyi kormányzat vigye a törvénytervezetet a törvényhozás tavaszi ciklusa elé, hogy végre teljesezésbe menjen az új törvény megjelelése iránti régi kívánság.

Ügyvezető jelenti, hogy az egyesület az önkormányzati testületek tüzelőanyag ellátására vonatkozó 2281/1930. M. E. számú rendelet módosítása ügyében újabb felterjesztéssel élt.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Ügyvezető jelenti, hogy a fegyveres erő kötelékébe tartozó és szolgálat közben megrokkant. vagy elhalt alkalmazottak részére biztosított kedvezményeknek az ugyanilyen helyzetbe kerülő állami erdészeti alkalmazottakra való kiterjesztése ügyében szintén újabb felterjesztéssel élt az egyesület, kérve azt, hogy egy rövid, néhány soros novellával mondják ki azt, hogy a kedvezményes nyugellátás az erdészeti alkalmazottakra is vonatkozik.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Ügyvezető végül előadja, hogy az Országos Társadalombiztosító Intézet egyik-másik vidéki fiókja az erdőbirtokos által üzőtt erdőgazdasági fatermelés és szállításnál alkalmazott munkásokat biztosítási kötelezettséggel kívánja terhelni. Kirívó példaként utal a királyréti uradalom esetére s egyben megemlíti, hogy nevezett ura-

dalom vezető erdőtisztje az egyesülethez egy igen részletes és alaposan kidolgozott emlékiratot nyújtott be. Az egyesület ez ügyben felterjesztéssel fordult a földművelésügyi és kereskedelemügyi miniszter urakhoz és kérte annak kimondását, hogy az erdőbirtokos által üzött tűzifa, műfa, bányafa, talpfa, zsindely, szerszámfa stb. termelése östermelés, s hogy az itt, valamint ezen termékek szállításánál alkalmazott egyének nem esnek az O. T. I-nél való biztosítás kötelezettsége alá. Ügyvezető ezután felkéri Papp Béla vál. tagot, hogy legyen szíves aziránt közbenjárni, hogy a földművelésügyi minisztérium illetékes osztálya ne intézze el addig a felterjesztést, amíg ő Osztrólczy Miklós vál. taggal ez ügyben el nem jár.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Több tárgy nem lévén, elnök megköszönve a szíves érdeklődést, az ülést berekeszti.

Kmf.

Jegyzőkönyv.

Az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmányának Budapesten, 1930. évi december hó 20-án az egyesület székházában tartott rendes üléséről.

Megjelentek: gróf Hadik János elnök, Térfi Béla és báró Waldbott Kelemen alelnökök, dr. Ajtay Sándor, Balogh Ernő, Béky Albert, borhii Borhy György, Bund Károly, Fekete Zoltán, Földváry Miksa, id. Gaul Károly, Gyarmathy Mózes, Hinfner György, Ivanich Ferenc, Kallivoda Andor, dr. Karafiáth Jenő, Karsai Károly, gróf Keglevich Gyula, Kiss Ferenc, Kozma István, Mihalovics Sándor, Osztrólczy Miklós, Papp Béla, dr. Papp Szász Tamás, Péch Kálmán, Pfeiffer Gyula, Róth Gyula, Schmidt Károly, gróf Teleki József, Véssey Ferenc, Véssei Mihály, Vuk Gyula vál. tagok, Bíró Zoltán, az egyesület ügyvezetője, Lengyel Sándor segédtitkár, valamint dr. Fazekas Ferenc, Kovács Béla, Matusovits Péter és Payer István rendes tagok.

Gróf Hadik János elnök: Üdvözlöm a megjelenteket és az igazgatóválasztmánynak a mai napra kitűzött ülését megnyitom.

Megállapítom, hogy a választmányi ülés meghívója a szabályszerű időben az egyesület közlönyében közzé lett téve s ezenkívül a választmányi tag urak posta útján is értesítve lettek az ülés időpontjáról és tárgysorozatáról.

Az ülés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

A jegyzőkönyv vezetésére Lengyel Sándor segédtitkár urat, annak hitelesítésére pedig Gyarmathy Mózes és Kozma István választmányi tag urakat kérem fel.

Távolmaradásukat kimentették: gróf Andrassy Sándor, dr. Hammersberg Géza, báró Inkey Pál, gróf Károlyi Gyula, Kovács

Gábor, Nagy László, Onczay László, Osztroluczky Géza, Schmid Ernő és Sipos Antal.

Mai választmányi ülésünk tulajdonképpeni célja a közgyűlés előkészítése és a beérkezett indítványok letárgyalása s éppen ezért a rendelkezésre álló idő rövidségére való tekintettel javasolom, hogy a tárgysorozat pontjaira azonnal térjünk át.

Felkérem az ügyvezető urat, hogy jelentését terjessze elő.

Ügyvezető jelenti, hogy az 1930. évi november 9-én tartott választmányi ülésen tárgyalt kérdések előmozdítása érdekében elhatározott összes felterjesztések elküldettek. Jelenti továbbá, hogy a hazai tűzifa kedvezményes vasúti szállításával kapcsolatosan fuvarlevél másodpéldányok beszolgáltatásának elengedése iránt indított eljárás eredménnyel járt. Egyedül a Déli Vasútnál van még egy kis nehézség, amely remélhetőleg szintén rövidesen meg fog szűnni.

Az egyesület anyagi helyzetének ismertetésére áttérve jelenti, hogy az 1930. évi január hó 1-től december hó 15-ig terjedő időben az előirányzott 51.064 pengővel szemben 44.752 P 42 fillér volt a tényleges bevétel, a különbözetet részben a hátralékos tagdíjak és előfizetések elmaradása idézték elő. Különösen súlyosan érinti az egyesületet az államsegélynek elmaradása.

A kiadásoknál előirányzott 51.064 pengővel szemben a tényleges kiadás 51.908 P 26 fillért tett ki. A kiadási túllépés mindössze 844 P 26 fillér. Az Erdészeti Lapok kiadásánál jelentős tételt sikerült megtakarítani és pedig olyképpen, hogy a propaganda célokra rendelkezésre állott összegből bizonyos rész a lap előállítására volt felhasználható.

A székház fenntartására az előirányzott 1600 pengő helyett 6798 P 48 fillért kellett fordítani, mert az épület fedelének karbantartala már nem volt tovább elhalasztható. A tatarozáshoz már a tartaléktőkéket is igénybe kellett venni.

A tagdíjhátralékok a múlt évi 15.000 pengőről mintegy 22.000 pengőre szaporodtak. A taglétszám, dacára annak, hogy a folyó évben halálozás és kilépés következtében 35 tagot elvesztett az egyesület, főleg az erdőbirtokos osztályból származó 67 új tag belépésével 1002-re emelkedett.

A kilépett tagok főleg szomorú anyagi helyzetükkel indokolták kilépésüket.

Ügyvezető egyben annak a bizalmának ad kifejezést, hogy amint az Erdei Alap anyagi helyzete megjavul, az egyesület is megkapja az államsegélyt és így az egyesület anyagi helyzete is lényegesen meg fog javulni.

2. Ügyvezető ezután ismerteti az előző napon, december hó 19-én tartott általános erdőgazdasági és törvényelőkészítő bizottság, valamint szakoktatás és kísérletügyi bizottság együttes ülésén tárgyalt kérdéseket és az ott hozott határozatokat.

A főiskola önállósága ügyében a bizottság javasolja az igazgatóválasztmánynak, hogy a bizottság álláspontjának elfogadása mellett, a közgyűlést érélyes állásfoglalásra kérje fel a főiskola önállóságának fenntartása mellett. A főiskolának valamely más egyetemhez való csatolása esetén ugyanis lehetetlenné válna az erdőtisztikar szakképzésének gyakorlati szellemben való megoldása, mert az egyetem, különösen a tudományegyetem, főleg az elvont tudomány terjesztését és fejlesztését tekinti hivatásának.

A bizottság most, amikor nemcsak a régi törvény, de az új törvénytervezet még fokozottabb mértékben szakképzett erdőtisztikar tartására fogja az erdőbirtokosokat kötelezni, aggodalommal gondol arra s egyben tiltakozik is az ellen, hogy a főiskolát kivegyék a szakminiszter felügyeleti joga alól. Ugyancsak félti a bizottság az erdőszeti tudományos intézmények és az erdőszeti kísérleti ügy sorsát a főiskola függetlenségének megszüntetésétől, viszont feltétlenül szükségesnek tartja a főiskola egyetemi rangra leendő emelését és a tanári kar helyzetének javítását. A bizottság végül megnyugvással tudomásul vette azt is, hogy az egyesület a főiskola ügyében már előzőleg megfelelő felterjesztéssel az illetékes földművelésügyi és pénzügyminiszter urakhoz fordult és kérte, hogy a főiskolának hatáskörük alól való kivonásához semmi esetre se járuljanak hozzá, ellenben eszközölgék ki, hogy a főiskolának már annyiszor megígért egyetemi rangra való emelése mielőbb megtörténjék s hogy a földművelésügyi miniszter úr az erdőgazdaság érdekében gondoskodjék arról, hogy a főiskolával kapcsolatos tudományos és kísérletügyi intézmények részére megfelelő hitel álljon rendelkezésre.

Ügyvezető javasolja, hogy az igazgatóválasztmány a bizottság álláspontját tegye teljes egészében magáévá és kérje a közgyűlést ugyanily értelmű határozat hozatalára.

Az igazgatóválasztmány a javaslatot magáévá teszi s ily értelemben határoz.

Bund Károly vál. tag e kérdéssel kapcsolatosan megjegyzi, hogy a főiskolának valamely egyetemhez való csatolása a multban ismételten megfontolás tárgyát képezte. A maga részéről a tegnapi bizottsági ülésen nem vehetvén részt, az előzmények iránt ugyan nincs kellően tájékoztatva, a kérdést nem látja kellően előkészítettnek arra, hogy az ma a közgyűlés elé vihető lenne.

Gróf Hadik János elnök viszont annak a nézetének ad kifejezést, ha az érdekeltség nem mozdul meg kellő időben, akkor eredményt nem lehet elérni. A maga részéről helyesnek tartja az érélyes állásfoglalást. Arra kell törekedni, hogy az erdőgazdaság érdekei minden téren megvédessenek.

3. Ezután Kallivoda Andor vál. tag ismerteti az előző napon ülésezett bizottságnak az Alföld-fásítás kérdésében elfoglalt álláspontját. A bizottság sajnálattal állapította meg, hogy az alföldfási-

tási akció a folytatáshoz szükséges pénz hiánya miatt elakadt, hogy a csemetekerteket sem tudják már fenntartani és hogy az Alföld-fásításnál alkalmazott erdőmérnököket is el kellett bocsátani.

A bizottság arra való figyelemmel, hogy az ország szempontjából oly fontos Alföld-fásítás véglegesen fenn ne akadjon, s hogy az eddig elért eredmények se menjenek veszendőbe, javasolja az igazgatóválasztmánynak és ennek útján a közgyűlésnek, hogy az egyesület ismételten forduljon ez ügyben a kérdés fontosságának teljes megvilágításával az összkormányhoz, a földművelésügyi és pénzügyminiszter urakhoz, az országgyűlés mindkét házához, javasolja továbbá a kérdést teljesen feltáró rövid propagandairatnak a kiadását és a törvényhozóknak, valamint az összes érdeklődőknek való megküldését, valamint a kérdésnek a napilapokban való tárgyalását. Egyben kívánatosnak tartja, hogy a kérdés részleteinek megvitatása céljából az egyesületben, az Erdészeti Lapokban Kiss Ferenc vál. tag által az Alföld-fásítás kiviteli módozatairól irandó cikk alapján, viták rendeztessenek és hogy az elbocsátott 28 erdőmérnök újbóli alkalmazása iránt felterjesztés tétessék.

Előadó javasolja a bizottság előterjesztésének elfogadását.

Ezek után az igazgatóválasztmány a bizottság javaslatát egyhangúan elfogadja.

4. Ügyvezető bemutatja az egyesület 1929. évi zárszámadását és 1931. évi költségvetését s javasolja annak elfogadását. Reméli, hogy a fuvarlevél-akcióból lesznek az egyesületnek oly bevételei, amelyekkel az anyagi helyzet javítható lesz.

Az igazgatóválasztmány a zárszámadást és költségvetést egyhangúan elfogadja.

5. Indítványok:

Ügyvezető ismerteti May Ottó okl. erdőmérnök beadványát, aki azt kéri, hogy az egyesület járjon közbe a földművelésügyi miniszter úrnál azíránt, hogy az Alföld-fásítási akciótól 14 napos felmondási idővel történt elbocsátása hatálytalaníttassék és mint diplomás ember részére a hathavi felmondási idő, amit a kereskedelmi törvény az azonos képesítésű magánalkalmazottak részére biztosít, megadassék.

A bizottságnak e kérdésben elfoglalt határozata alapján javasolja az igazgatóválasztmánynak, hogy az elnökség ez ügyben forduljon egy tiszteletteljes kérelemmel a földművelésügyi kormányzathoz és bár az érdekelt Alföld-fásítási erdőmérnökök eredetileg is napibéresekként lettek alkalmazva, kérje az egész erdőmérnöki kar presztízse érdekében az elbocsátott erdőmérnökök méltányos kérelmének támogatását.

Ügyvezető ezután jánosii Engel József indítványát ismerteti, aki a 3296/1918. M. E. számú és ennek kiegészítésére szolgáló 65.376/1930. számú körrendeletnek azonnali hatályon kívül való

helyezése érdekében az országgyűlés mindkét házához sürgősen intézendő felterjesztést kíván.

Ügyvezető a bizottságnak e kérdésben elfoglalt álláspontja alapján jelenti, hogy a bizottság a kívánt előterjesztést az új erdőtörvény tervezetre való figyelemmel nem tartja időszerűnek, ellenben kéri a már letárgyalt törvénytervezetnek a megküldését és azt, hogy a tervezetet vigye a földművelésügyi kormány a tavaszi törvényhozási ciklus elé, hogy végre teljesedésbe menjen az új erdőtörvény megjelenése iránti régi kívánság.

Ügyvezető javasolja a bizottsági előterjesztés elfogadását.

Ügyvezető végül ismerteti Kováts Bélának a megszállott területeken folytatott és az Alföldet árvízveszedelemmel fenyegető fapusztítás országos fontosságú kérdésének a nemzetközi bizottság elé való vitelére vonatkozó indítványát.

Bár mindenképpen kívánatos, hogy a hazánkra veszedelmet jelentő erdőpusztítások megakadályozása ügyében valami történjék, de a kérdés kényes természetére való figyelemmel nem tartja helyesnek a javasolt nemzetközi bizottságnak bekapcsolását. Javasolja, kérjen az igazgatóválasztmány a közgyűléstől oly értelmű felhatalmazást, amely szerint a kérdés tárgyalására alkalmas időben jöjjön újból megfelelő javaslattal a közgyűlés elé.

Az igazgatóválasztmány mindhárom indítvány tekintetében előterjesztett javaslatokat egyhangúan elfogadja.

Az igazgatóválasztmány ezután Polacsek és fia céget, amelyet ügyvezető ajánl, a rendes tagok sorába iktatja.

Több tárgy nem lévén, elnök az ülést berekeszti.

Kmf.

Jegyzőkönyv.

az Országos Erdészeti Egyesületnek Budapesten, 1930. évi december hó 20-án az egyesület székházában tartott évi rendes közgyűléséről.

Megjelentek: gróf Hadik János elnök, Térfi Béla és báró Waldbott Kelemen alelnökök, Bíró Zoltán ügyvezető, Lengyel Sándor segédtitkár, Vallent Emil pénztáros, Ajtay Jenő, dr. Ajtay Sándor, Babos József, dr. Bikich Lőránt, Becker Róbert, Béky Albert, borhii Borhy György, dr. vitéz Bokor Rezső, Botos Géza, Bund Károly, Csóka József, Ozillinger János, Dalmady Ödön, Doroszlay Gábor, jánosii Engel József, Farkas Jenő, dr. Fazekas Ferenc, Fekete Béla, Fekete Zoltán, Fischer Mihály, Fodor Gyula, Földváry Miksa, Francisey Vilmos, Füstös Zoltán, id. Gaul Károly, Gyarmathy Mózes, Hajdú János, Hepke Arthur, Hinfner György, Hollós Gyula, Illyés Károly, Irinyi Aurél, Ivanich Ferenc, Jeszenszky Ferenc, Kakas

Ödön, Kallivoda Andor, dr. Karafiáth Jenő, Karácsonyi Sándor, Karsai Károly, Katona István, Kayser Dezső, gróf Keglevich Gyula, Kelemen Tivadar, Klausberger Imre, Kiss Ferenc, Komáromy László, Kopácsy Emil, Kovács Béla, Kozma István, Körmendy Károly, Krause Dezső, Kuka József, Leicht Ottó, Lengyel Viktor, Letz Lajos, Loványi Heribert, Marsalkó Ferenc, Matusovits Péter, May Ottó, Mihalovics Sándor, Molcsányi Gábor, Mutschenbacher Emil, OsztróLuczky Miklós, Pajer István, Papp Béla, Papp-Szász Tamás, Pászthory Ödön, Pethe Lajos, Pethő Kálmán, Péch Kálmán, Pfeiffer Gyula, Rappensberger Andor, Riedl Gyula, Riedl László, Róth Gyula, Schmidt Károly, Schiwetz Ferenc, dr. Sükösd Béla, Szabó Benedek, Szabó Ignác, Szádeczky Miklós, Tárczy Pál, ifj. Teleki József gróf, Thoma Frigyes, Tober Sámuel, Véssey Ferenc, Véssei Mihály, Vuk Gyula, Wehofer Mihály, L. Wittenberger Géza és Zólyomy Imre.

Gróf Hadik János elnök:

Üdvözlöm a megjelenteket s az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra egybehívott közgyűlését megnyitom.

Megállapítom, hogy a közgyűlés meghívója az egyesületi közlöny két egymásután következő számában szabályszerűen közzé lett téve s így a közgyűlés az alapszabályok értelmében határozatképes.

A jegyzőkönyv hitelesítésére Kiss Ferenc és Papp Béla urakat kérem fel!

Van szerencsém a közgyűlés nb. tudomására hozni, hogy a m. kir. földművelésügyi miniszter urat, Pethő Kálmán miniszteri osztálytanácsos, a m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter urat, Karsai Károly erdőtanácsos úr, az Országos Magyar Gazdasági Egyesületet, dr. Mutschenbacher Emil ügyv. igazgató és Fabricius Endre h. igazgató urak, a Mérnöki Kamarát Thoma Frigyes, a kamara titkára és Schivetz Ferenc urak, a Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetségét Dalmady Ödön miniszteri tanácsos úr, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületet Pethe Lajos ügyv. alelnök és Schivetz Ferenc titkár urak, a m. kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolát Fekete Zoltán főiskolai rendes tanár úr, Budapest székesfővárost Fekete Béla főerdőtanácsos úr, a Felső-dunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesületet Hepke Arthur m. kir. főerdőtanácsos, erdőigazgató és Rimler Pál m. kir. gazdasági főtanácsos, hercegi erdőtanácsos és végül a Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesületét báró Waldbott Kelemen, az egyesület elnöke képviselik.

A megjelent megbízott urakat az egyesület részéről melegen üdvözlöm.

Tisztelt Közgyűlés!

Mai összejövetelünknek a célja nemcsak az, hogy az alapszabály által a közgyűlés munkakörébe utalt egyesületi adminisztratív ügyeket elintézzük, de egyúttal az is, hogy egy nehéz munkával és küz-

delemmel teljes év végén számot adjunk arról: mi módon sáfárkodott az egyesület vezetősége a tisztelt közgyűlés által beléje helyezett bizalommal.

A végzett munkáról, az elért eredményről az ügyvezetői jelentés fog a tisztelt közgyűlésnek részletes tájékoztatást nyújtani, én a magam részéről inkább azokra az általános szempontokra kívánok röviden rávilágítani, amelyek az egyesület munkáját, a vezetőség ténykedését az elmúlt évben irányították.

Az év elejének legkiemelkedőbb momentuma az új erdőtörvény-tervezet tárgyalása volt.

Ez a tárgyalás utolsóelőtti felvonása annak az évtizedes küzdelemnek, amelyet az egyesület az új erdőtörvény megalkotása érdekében folytatott.

Utolsóelőtti felvonás azért, mert hiszen az utolsó felvonás a törvényhozás elé terjesztendő végleges javaslat bírálata s az egyesület esetleges kívánságainak a törvény megalkotásánál leendő érvényesítése még hátra van.

Az egyesületet az új törvény megalkotásáért folytatott küzdelmében kettős cél vezette.

Az első cél az volt, hogy az alapvető intézkedéseiben ma is kifogástalan erdőtörvényen keresztül tudjuk vinni azokat a változtatásokat, amelyeket a megalkotás óta eltelt 50 év a gyakorlatban feltétlenül szükségesnek mutat.

A második célunk az volt, hogy a törvény megalkotásával megszűnjék a háborús rendeletek alapján való kormányzás és az a bizonytalan állapot, amely nemcsak a reális gazdálkodást nehezítette meg, de a birtokosok és az adminisztratív hatóság között napról-napra újabb surlódási felületeket teremtett.

Tisztelt Közgyűlés!

Bármennyire tudatában legyünk is annak, hogy az erdőgazdálkodásban, annak közérdekű és különleges vonatkozásai miatt az állami felügyelet és bizonyos mértékű beavatkozás elkerülhetetlen, mégis le kell szögeznünk azt a megingathatatlan álláspontunkat, hogy mint minden gazdasági ágban, úgy az erdőgazdaságban is a tulajdonos célkitűzéseinek, rendelkezési jogának a lehető legmesszebb menő mértékig való tiszteletben tartása alkothatja egyedül a célszerű fejlődés megnyugtató biztos alapját.

Éppen ezt a két szempontot kellett a törvény tárgyalásánál is figyelembe vennünk.

Egyrészt hozzájárultunk ahhoz, hogy a hatékonyabb állami felügyeletet az eddig ez alól bizonyos mértékig elvont magánerdőkre is kiterjesszék.

Másrészt azonban meg kellett követelnünk, hogy a birtokos szabad rendelkezési joga kifejezetten biztosítva legyen minden olyan túlzott beavatkozás ellen, amely beavatkozás nélkül, hogy a köz

érdekében elengedhetetlenül szükséges volna, akár az erdőgazdaság fejlődését, akár a birtokos anyagi érdekeit hátrányosan érintené.

Mint az egyesület által javasolt igen fontos változtatást kell kiemelnem az országos erdőgazdasági szaktanács létesítésére vonatkozó kívánságunkat, mert egyedül ennek a fórumnak a létesítésében találhatunk feltétlen biztosítékot arra nézve, hogy az állandó irányzatra annyira ráutalt erdőgazdaság ügyeinek intézését nem fogják a gyakran változó politikai áramlatok befolyásolni és a túlzott beavatkozások ellen a magángazdaság megfelelő védelemben részesüljön.

Magára a törvényalkotásra vonatkozó ezeken az igényeinken kívül, a végrehajtás szempontjából is igen jelentős kívánságaink vannak és voltak.

Az egyik mindjárt az erdészeti adminisztráció és személyzet kérdése.

Igen téves az az álláspont, mintha az érdekeltségre nézve közömbös volna, hogyan fogja egy törvény végrehajtását a kormányzat leadminisztrálni.

Megfelelő számú, kellőképpen decentralizált és teljes felelősséggel, de egyúttal hatáskörrel is felruházott hivatalok, kellő számú személyzet és az alkalmazottak egyéni kiválasztása, azok az alapfeltételek, amelyek a törvény gyors és kielégítő végrehajtását biztosíthatják.

Az intézkedő hivatalok szolgálati és ügybeosztása, azok hatásköre, vidékenként való elhelyezésük ebből a szempontból mind igen fontos kérdések, mert csak ezek megfelelő megoldása biztosíthatja azt, hogy a birtokos a maga jogos követeléseihez rövid időn belül, kevés költséggel, külön utánjárás nélkül is hozzájuthasson.

Az ügyek gyors lebonyolításának elengedhetetlen kelléke az, hogy a teendők mai túlhalmozása megszűnjék, éppen ezért nemcsak az erdőtisztikar, de az egész erdőgazdaság érdekében járt el az egyesület akkor, amikor a létszámapasztásnak az erdőtisztikárnál leendő mellőzését kérte. Az egyesületnek a legerélyesebben kell állást foglalnia az ellen, hogy a létszámot folytonosan apasszák.

Az erdőtisztikar egyéb érdekeit érintő kérdésekről az ügyvezetői jelentés fog beszámolni.

Az egyesület további munkásságának célja az erdőgazdaság s így közvetve, az egyes birtokosok anyagi érdekeinek megfelelő előmozdítása volt.

Minden ellenvetéssel szemben is fenn kell tartanunk azt az álláspontot, hogy ezirányú tevékenység nélkül az erdőgazdaság előmozdításáról beszélni nem lehet.

Az olyan gazdasági ág, amelybe csak munkát, költséget kell befektetni anélkül, hogy ennek eredményét a tulajdonos élvezhetné, amelyikkel a tulajdonos saját belátása szerint rendelkezni még a köz-

érdek sérelme nélkül sem jogosult, nem lehet sohasem kedvelt, nem lehet fejlődésképes.

Nem szabad tehát kifogásolni az egyesületnek azt a szívós, kitartó küzdelmét, amelyet az erdőgazdaság anyagi érdekeinek védelmében folytat.

Az egyesület joggal lehet büszke az e téren elért eredményekre, amelyek részben azonnal, részben pedig a közeljövőben nemcsak a faanyagok elhelyezési lehetőségeinek szaporítását, de sok milliós bevételek biztosítását is jelentik az erdőgazdaságra és a birtokososztályra nézve.

Bár az eredmények, amelyekről a jelentés fog beszámolni, számottevőek, még mindig távol vagyunk azoktól a célok elérésétől, amelyeket magunk elé kell tűznünk.

Hogy egyebet ne említsek, itt van mindjárt műfatermelésünk és fűrésziparunk forgalmiadóválságának kérdése, ahol nemcsak azt a méltánytalan és indokolatlan egyenlőtlenséget kell megszüntetnünk, ami ma a magyar termelés hátrányára és a külföldi termelés előnyére fennáll, hanem ennek éppen az ellenkezőjét, a magyar termelés megfelelő védelmét kell elérnünk.

Jól tudjuk azt, hogy minden ilyen védekezés a fogyasztásnak bizonyos mértékű megterhelését jelenti. Az a védelem azonban, amit mi az erdőgazdaság érdekében elérni óhajtunk, elenyésző csekély azokkal a terhekkal szemben, amelyeket például a hazai ipar védelme érdekében a belföldi fogyasztás elviselni kénytelen. Az erdőgazdaság joggal várhatja, hogy megfelelő védelemben részesüljön.

Ennél a védelemnél még egy más cél is vezet bennünket és pedig az, hogy elő lehessen teremteni azokat az anyagi eszközöket, amelyek igen fontos erdőgazdasági célok elérésére nélkülözhetetlenül szükségesek.

Ezek közül a fontos célok közül csak hármat kívánok itt megemlíteni, és pedig az Alföld fásítását, a kopár területek beerdősítését és az elhanyagolt, rossz fanemű erdők megfelelő átalakítását.

Mindnyájan igen jól tudjuk, hogy ezeket a költséges és csak hosszú idő múlva jövedelmező beruházásokat sem a vállalkozó magántőkétől, sem az amúgy is a legnagyobb nehézségekkel küzdő birtokososztálytól nem követelhetjük.

A pénzügyi kormányzat az általános takarékoság címén tagadja meg az e célra szükséges összegeket. Már pedig ezeknek a foganatosításához annyi közérdek fűződik, hogy az e téren való takarékoságot teljes indokolatlannak, helytelennek és észszerűtlennek kell minősítenünk és az ellen minden igénybevehető eszközzel harcolnunk kell.

Tisztelt Közgyűlés!

A magyar termelésnek az előbbieken említett védelme új jövedelmi forrásokat jelentene az államhatalom részére, amelyekből ezek-

nek a közérdekű akciónak a foganatosításához szükséges fedezetet meríthetné.

Ujból meg kell itt említenem a vadászati adminisztráció kérdését is, mert egész Európában egyedül nálunk van meg az a lehetetlen állapot, hogy a vadászati adminisztráció az erdészetitől teljesen el van különítve. A vadászati ügyek intézését kizárólag szakemberek kezébe kell juttatni.

Kétségtelen dolog, hogy a vadászati ügyekre vonatkozó elvi tanácskozásokba a gyakorlati nem erdész vadászokat is be kell venni.

Ép oly kétségtelen azonban, hogy az ügyek hivatalos intézését az erdészeti adminisztrációtól elválasztani nem lehet.

Mert míg egyrészt a világhírű magyar szarvas fennmaradása a magyar erdők fenntartása nélkül lehetetlen, másrészt egyedül az erdőgazdaság az, ahol a vadászat helytelen gyakorlása, a vadállomány túlteljesztése évtizedek alatt is nehezen pótolható károkat okozhat magának a köznek is.

Ezek volnának a legközelebbi jövőnek azok a feladatai, amiért dolgozni és céljai, amelyek eléréseért harcolni nemcsak érdemes, de az egyesületnek erkölcsi kötelessége.

És itt örömmel kell megállapítanom azt, hogy a küzdelem, amit ezekért a célokért folytatnunk kell, dacára a válságos gazdasági viszonyoknak, ma több reménnyel kecsegtet, mint egy évvel ezelőtt.

Ezekben a kedvező kilátásokban számottevő része van annak a megértésnek, amit az egyesület mindenkor önzetlen, szakszerű és a köz érdekeit szolgálni kívánó ohajaival szemben a földművelésügyi kormányzat az utóbbi időkben tanúsított. (Élénk éljenzés.)

A törvénytervezet tárgyalása során tanúsított sok tekintetben konciliáns eljárás, az ominózus 3296/1918. M. E. számú rendelet rideg végrehajtásának jelentős enyhítése, a közszállításoknál elért kedvező elbánás, a vasúti fuvarbéreknek a magyar termelésre e'önyös megállapítása nemcsak értékes eredményei az egyesület odaadó munkájának, de egyúttal bizonyosságai a kormányzat jóindulatának is.

Éppen ezért javasolom a tisztelt közgyűlésnek, hogy ezt a jóindulatot az illetékes miniszter uraknak és pedig a földművelésügyi és kereskedelemügyi miniszter uraknak egy-egy fölratban köszönje meg s ennek elkészítésével és továbbításával az elnökséget bízva meg.

Igen természetes azonban, hogy ezek az eredmények nemcsak harci kedvünket nem csökkentik, amellyel további célunk elérésére törekszünk, de nem fogják elnémitani a szakszerű, tárgyilagos bírálat szavát sem, amivel minden alkalommal élni kívánunk, amikor csak erre ok és szükség van.

Ha azonban a hivatalos körök elismerik azt, hogy az egyesületnek, mint társadalmi érdekképviselőnek, ez nemcsak joga, de kötelessége is és hogy az egyesületet ebben a munkájában nemcsak az erdőgazdaság, de kifejezetten a köz érdekei vezetik, akkor el fogjuk

érni azt, amit úgy hiszem mindnyájan kívánunk, hogy teljesen egyetértő, vállvetett munkával mozdítsuk elő a magyar erdőgazdaság érdekeit.

Mielőtt áttérnénk a tárgysorozat egyes pontjainak tárgyalására, felteszem a kérdést, kíván-e valaki az elnöki előterjesztéshez hozzászólni?

Amennyiben nem, úgy felkérem az ügyvezető urat, hogy az egyesület ezévi működéséről szóló jelentését terjessze elő.

Az ügyvezető jelentése előtt Pfeiffer Gyula miniszteri főtanácsos Mayer János m. kir. földművelésügyi miniszter úr nevében a legmelegebben üdvözlí a közgyűlést. Öexcellenciáját különös örömmel tölti el, hogy az egyesület a hazai erdőgazdaság fejlesztése terén komoly munkát végez. Néhány évvel ezelőtt még alig volt remény arra, hogy az egyesület a nehéz gazdasági viszonyok között talpraállhasson, de gróf Hadik János Önagyméltósága, mint az egyesület elnöke és Bíró Zoltán, az egyesület ügyvezetője megmutatták, hogy erős akarattal és odaadó munkássággal mit lehetett tenni az egyesület talpraállítása körül. Utal egyben arra, hogy az Adventben, a reménység korszakában vagyunk s így erős reménység van arra, hogy az egyesület fel fog virágozni.

Elnök a közgyűlés nevében köszönetet mond a földművelésügyi miniszter úr szívélyes üdvözetéért és egyben kijelenti, hogy az elért eredmények kizárólag Bíró Zoltán munkásságának köszönhetők, aki harcra modorban folytatja a küzdelmet. Ő a maga részéről továbbra is kötelességszerűen támogatni fogja az egyesületet működésében.

Ezután Pethes Kálmán miniszteri osztálytanácsos Bud János kereskedelemügyi miniszter úr Öexcellenciája megbízásából üdvözlí a közgyűlést. Felhasználja az alkalmat egyben arra, hogy rámutasson néhány olyan pontra, amelyben az erdészeti érdekei a kereskedelem ügyeivel találkoznak. Előtérben áll többek között az erdészeti szakképzés kérdése, amely iránt Öexcellenciája a legmelegebben érdeklődik. További nagyon fontos kérdés a fa forgalmi adójának helyes megoldása. E tekintetben is azon van Önagyméltósága, hogy a kérdés a pénzügyminiszter úrral egyetértésben az erdőgazdaság érdekeinek megfelelően oldassék meg. További érintkezési pontot lát a külkereskedelmi mérlegnél, amelyet a mérlegre kedvezőtlen fabehozatal visszaszorítása révén lehetne előnyösen megjavítani. Az Alföld-fásítás kérdésével is a legnagyobb előszeretettel foglalkozik Öexcellenciája. Utal továbbá az energia-gazdálkodás helyes keresztülvitelére, a fatermelésnek az országban való előmozdítására és a tűzifa vasúti tarifájának az erdőgazdaság érdekében történt megoldására, amely kérdésnél Öexcellenciája a legmesszebbmenő jóindulatot tanúsította az erdőgazdaság érdekeivel szemben.

Végül ismételten üdvözlí a közgyűlést Öexcellenciája nevében és kijelenti, hogy Öexcellenciája mindenkor a legmelegebben kész támogatni az egyesületet közérdekű megmozdulásaiban.

Majd gróf Hadik János elnök arra kéri a felszólalót, hogy Öexcellenciájának meleg érdeklődéséért és támogatásáért legyen kegyes a közgyűlés hálás köszönetét tolmácsolni.

Ügyvezetői jelentés:

Tisztelt Közgyűlés!

Mai programmunk a tulajdonképpeni közgyűlési tárgyakon kívül felöleli az erdőtörvény 50 éves fennállása emlékére a kisterem falában elhelyezett emléktábla lelepezését is.

Mivel ez a szűkreszabott ünnepség is időt fog igénybe venni. méltóztassék megengedni, ha évi jelentésem keretén belül nem terjeszkedek ki olyan részletességgel az egyes tárgyakra, mint amilyen részletességet a tisztelt közgyűlés joggal megkívánhat, hanem inkább az adatok pusztá felsorolásával iparkodom megvilágítani azt a törekvő és ha nem is mindig eredményes, de mindenkor a legnagyobb jóindulatból fakadó munkásságot, amit az egyesület vezetősége és az igazgatóválasztmány az elmúlt év folyamán kifejtett.

Joggal elmondhatjuk, hogy ha valaha szüksége volt a magyar erdőgazdaságnak tettekre és tevékeny érdekképviselőre, úgy ma van ennek az ideje.

Nemcsak a Trianon okozta rettenetes nyomorúság, de az egész világot sújtó gazdasági válság nálunk nem az ellenállóképesség fokozódását, nem az élni akarás megerősödését idézte elő, hanem éppen ellenkezőleg, bizonyos tompa fásultságot a közérdekkel szemben.

Hiszen érthető, hogy amikor mindenkit fokozottabb mértékben kötnek le a saját egyéni életének vagy gazdaságának kis és nagy gondjai, kevesebb ideje marad arra, hogy a közt érintő kérdésekkel foglalkozzék.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy a legnagyobb vesztes, a legnagyobb szenvedő mégis csak szerencsétlen megcsónkított országnak és hogy az a munka, amelyet az egyesület útján az erdőgazdaság érdekeinek szentelünk, elsősorban ennek a közösségnek az érdekeit van ugyan hivatva szolgálni, de ezen keresztül egyedül lehet alapja annak, hogy a magunk érdekeit is megfelelően megvédjük és előmozdítsuk.

Az egyesület vezetősége teljes tudatában volt és van annak a súlyos felelősségnek, amely a jövővel szemben az egyesület mai életét terheli, s ezért a maga részéről mindent elkövetett nemcsak abban az irányban, hogy a gazdasági és tudományos étellel az állandó összeköttetést fenntartsa, de abban az irányban is, hogy ahol hibát, ahol pótolnivalót látott, azonnal felhívja az illetékes körök figyelmét az esetleges hiányokra, s iparkodjék azok pótlását minden erejével ki-
eszközölni.

Az év elejének legkiemelkedőbb eseménye az új erdőtörvény-tervezet tárgyalása volt.

Közel három hónapon át kötötte le nemcsak a vezetőséget, de az igazgatóválasztmány és a törvényelőkészítő bizottság munkásságát is.

Az e tárgyban tartott közgyűlésünkön az elnök úr Önagyméltósága volt kegyes méltatni azoknak az uraknak az érdemeit, akik — mint egyes részletek előadói — a tárgyalásoknál nagyobb szerepet, több munkát vállaltak. Lehetetlennek tartom azonban e beszámoló keretében is ki nem térni arra a rendkívüli teljesítményre, amit a tárgyalások vezetésénél az elnök úr Öexcellenciája a választmányi és a közgyűlésen, báró Woldbott Kelemen alelnök úr pedig a törvényelőkészítő bizottságnak teljes két héten át tartó ülésein kifejtett.

Bármi legyen is az egyesület javaslatának sorsa, elvülhetetlen az az érdem, amit a vezető urak ezeken a tárgyalásokon szereztek, mert tulajdonképpen ez volt az első érdemleges lépés arra, hogy az erdőgazdaság hivatalos és magánérdekeltsége között olyan sajnálatosan megszakadt jóviszonyt helyreállíthassuk és a megértést megteremtjük.

Ennek a megértésnek és jóviszonynak a megteremtése vezette cél gyanánt az egyesületet abban a szívós küzdelemben is, amelyet a 3296—1918. M. E. számú kormányrendelet, illetőleg az ennek végrehajtásánál felmerült visszasságok ellen folytatott, s a rendelkezés, amit ennek eredményeképpen elért, tanúsága annak, hogy a minden áron rendelkezni akarás szellemét napról-napra nagyobb területen váltja föl a megértés gondolata.

Az egyesület méltányolja legjobban az állami erdőtisztzi karnak azt a törekvését, amely megmaradt csekély erdőterületünknek minden áron és minden eszközzel való megvédésére irányul s amikor bírál, kifogásol vagy kér, teljes tudatában van annak, hogy a hivatalos körök esetleg elutasító határozatát is ugyanaz az alapépítés diktálja, ami az egyesület minden megmozdulását: a magyar erdők mérhetetlen szeretete és annyira elhanyagolt érdekeik megvédése.

Éppen azért, mert az egyesület vezetősége teljesen tisztában van azzal, hogy a végrehajtásnál felmerülő hibás vagy kifogásolható jelenségek legnagyobb része a személyzet hiányára és az utazási lehetőségeknek oly mértékben való korlátozására vezethető vissza, amely korlátozás akárhányszor is birtokossal való érintkezést lehetetlenné teszi; minden alkalmat felhasznált arra is, hogy rámutasson, mennyire érdekében áll magának az erdőgazdaságnak is az, hogy az erdőtisztzi karnak ezeket a sérelmeit és jogos panaszait minél előbb orvosolják.

A magyar erdőtisztzi kar sorsát az egyesület vezetősége a magyar erdőgazdaság sorsától elválaszthatatlannak tartja s éppen ezért mihelyst ennek a szüksége felmerült, minden alkalmat megragadott arra, hogy a létszámapasztásnál, mint az Alföld-fásítási akciónál, vagy a különleges nyugellátást biztosító rendelkezéseknél az erdőtisztzi kar érdekeiért síkra szálljon.

Elég sajnálatos, hogy az egyesület ezirányú fellépése csak kis-mértékben járt eredménnyel, mindez azonban sohasem lehet akadály a annak, hogy ezeket az érdekeket ezután is a legmelegebben szívében viselje az egyesület.

Állást foglalt az egyesület a véleményadás végett neki megküldött kartelltörvény, valamint az építőipari törvény tervezete ügyében. Felterjesztéssel élt az illetékes kormánytényezőkhöz a főiskolának egyetemi rangra való emelése érdekében, külön felterjesztésben kérte a kormányzatnál az erdészeti kísérletügy megfelelő fejlesztését és javadalmazását.

De ezeken kívül is figyelemmel kísért az egyesület minden olyan jelenséget, amely a magyar erdőgazdaság fejlődését, értékesítési lehetőségeit csak a legkisebb mértékben is befolyásolta.

Így az Államvasutak, valamint a Duna—Száva—Adria vasút szükségleteinek biztosításánál eredménnyel szállott síkra abban az irányban, hogy a magyar termelés ezeknél a beszerzéseknél a külföldi anyagokkal szemben megfelelő előnyben részesüljön.

Ugyancsak eredménnyel járt közben az egyesület abban az irányban, hogy a külföldről eddig mérsékelt vám mellett behozható fatermek ezek alól a kereskedelmi tárgyalások során ne mentesítsenek.

Külön fejezetet kell szentelnünk annak a mozgalomnak, amelyet az egyesület az Alföld-fásítás és kopár-erdősítési akció, valamint a magánerdősítések támogatása érdekében indított és ma is folytat.

A szép program ugyanis, amelyet erre vonatkozólag 1927—28-ban a földmívelésügyi minisztérium előterjesztett, csak igen kis részben került megvalósításra.

A földmívelésügyi minisztérium 230 milliót meghaladó beruházási kiadásaiból mindössze 1 és fél millió jutott erre a célra s az első évre a különféle rovatokon 1,300.000 pengővel megállapított hitel a múlt évben már 600.000 pengőre esett vissza.

Megmozgattuk ebben az irányban nemcsak a rokonegyesületeket, de az összes érdekelt törvényhatóságokat is, s az egyesület vezetősége, de ezenkívül többen választmányi tagjaink közül is, úgy a kormánynál, mint a törvényhozásban erélyes határozottsággal sürgették az akció továbbfolytatását.

Ezeknek a felterjesztéseknek az eredménye a felsőháznak ebben a kérdésben legutóbb történt határozott állásfoglalása is.

A kérdés különben az általános erdőgazdasági bizottság előterjesztése alapján a közgyűlés során megegyezően szóba fog kerülni.

A műfaválasztékok forgalmi adójának rendezése ügyében több felterjesztéssel fordult egyesületünk az illetékes kormánytényezőkhöz, ez a kérdés azonban — sajnos —, ma is a tárgyalás stádiumában van.

Az erdőgazdaság szempontjából jelentős és kedvező eredménnyel

végződött az a szívós küzdelem, amelyet az egyesület a magyar tűzifa kedvezményes szállítása érdekében egy évtized óta folytat.

Az elért eredmény nemcsak azért fontos, mert a magyar tűzifa részére több mint 40 százalékkal kedvezőbb elbánást biztosít, mint a külföldi tűzifára; de azért is, mert ez alkalommal sikerült először áttörni azt a merev ellenállást, amellyel vasutaink az ú. n. tört-tarifa számításnál a másfélszeres kezelési illeték felszámítása mellett kitarottak.

Bár a kedvezmény egyesületünkön kívülálló okokból kissé késve jelent meg, úgy, hogy az e téli idényben azt teljes mértékben kihasználni nem tudtuk, a kedvezmény folytatólagos meghosszabbítása biztosítva van, s így a jövő idényben előreláthatólag sok olyan területen fog tért hódítani a belföldi fa, ahol eddig a külföldi tűzifával szemben számításba sem jöhetett.

A magyar bánya- és kohóvállalatok egyesületével egyetértően már megindítottuk a mozgalmat abban az irányban is, hogy a magyar tűzifára biztosított szállítási kedvezményt a kormányzat ugyanazon állomásokról a magyar bányák címére feladandó bányafaszállítmányokra is terjeszse ki.

Igazgatóválasztmányunk határozatából a legutolsó időben külön felterjesztéssel éltünk az Alföld-fásítási szolgálatból elbocsátott okl. erdőmérnökök ügyében, amely kérdést a főrendiház legutolsó ülésén elnök úr Öexcellenciája is szóvá tenni méltóztatott.

Ugyancsak újabb fölterjesztésben kértük az állami intézmények tűzifaszükségletének ellátása ügyében kiadott 2281—1930. M. E. sz. kormányrendelet módosítását, amelynek végrehajtása — dacára a kereskedelemügyi miniszter úr megnyugtató leiratának — az erdőgazdaság érdekeit mélyen sérti.

A legutóbb lezajlott államvasúti talpfaverseny tárgyalás megfelelő elbírálása érdekében közbenjártunk az összes illetékes tényezőknél és minden kilátásunk megvan arra, hogy a magyar termelés érdekei megfelelő méltánylásban részesülnek.

Ugyancsak külön előterjesztéssel fordultunk a kereskedelemügyi miniszter úrhoz abban az irányban, hogy az államvasúti versenytárgyalások komolysága érdekében a jövőre vonatkozólag szüntesse meg az eddig szokásban volt alkudozásokat.

Az erdei munkások biztosításánál az OTI egyes vidéki szervei részéről felmerült túlkapások megszüntetését kértük a kereskedelmi és földművelésügyi miniszter uraktól. Itt nagy segítségünkre volt az a nagy gonddal és hozzáértéssel kidolgozott és az összes okmányoszerű bizonyítékokkal felszerelt emlékirat, amelyet Kállay Árpád tagtársunk volt szíves elkészíteni.

A közszállítási szabályzat értelmezése, a közintézmények tűzifa-ellátása, az államerdészeti szervek tüzelőszükségletének beszerzése stb. körül felmerült jogos panaszok ügyében túlnyomórésztben eredményel jártunk el az illetékes miniszter uraknál.

Kötelességemnek tartom itt megemlíteni, hogy egyesületünk már a közgyűlés állásfoglalása előtt is erélyes hangú feterjesztésben helyezkedett szembe azzal az irányzattal, amely a erdőmérnöki főiskola több mint másfél évszázados függetlenségét feladni s a főiskolát egy vidéki egyetem jelentéktelen fakultásává kívánja összezsugorítani.

Ezzel a kérdéssel különben még módjában lesz a t. közgyűlésnek külön is foglalkoznia.

Végül meg kell itt említenem azt a mozgalmat, amelyet egyesületünk a magyar tűzifa jobb elhelyezése érdekében indított meg, s amelynek irányítását az egyesület fölkérésére a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályának főnöke volt szíves nagy ügybuzgósággal kezébe venni.

Reméljük, hogy a mozgalom sikerrel fog járni, s a legközelebbi jövőben ismét egy számottevő vívmányról számolhatunk be az érdekelt szakközönségnek.

Amint mindezekből látni méltóztatik, egyesületünk iparkodott az erdőgazdaságot érintő összes kérdésekben megvédeni az erdőgazdaság érdekeit, s csak őszinte hálaával emlékezünk itt meg az elnök úr Öccellenciájáról, aki az ilyen alkalmakkor egy pillanatig sem késett egyéni tekintélyét és befolyását is latba vetni az erdőgazdaság védelme érdekében.

A társadalmi mozgalmakból is iparkodtunk részünket megfelelően kivenni, s egyesületünk nemcsak az összes vidéki erdészeti egyesületek ülésein képviseltette magát, de a rokon műszaki testületek: Mérnöki Kamara, Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetsége, Bányászati és Kohászati Egyesület összes megmozdulásaiban is kivette a maga részét.

Ugyancsak képviselve volt az egyesület a földművelésügyi miniszter úr bőkezű támogatásával, az Osztrák Erdészeti Egyesületnek ezévi vándorgyűlésén.

Mindezekről különben az egyesület hivatalos közlönyében iparkodtunk tagjainkat részletesen tájékoztatni.

Bár mindent elkövettünk abban az irányban, hogy hivatalos közlönyünknek nívóját emeljük és tartalmával mindenkinek az igényét kielégítsük, az egyesület anyagi helyzete ezideig nem engedte még meg azt, amire pedig feltétlenül szükségünk volna, hogy a lapot havonta kétszer jelentessük meg.

Reméljük azonban, hogy azok az eredmények, amelyeket az egyesület eddig elért, s azok a célok, amelyeket elérni törekszik, ebből a szempontból is nagyobb bőkezűsége fogják hangolni az érdekelt szakközönséget.

Mert egyesületünk anyagi helyzete ma sem mondható rózsásnak.

Bár az erdőbirtokos uraknak az erdőtörvény érdekében folytatott propagandaköltségeinek fedezésénél megnyilvánult áldozatkészsége lehetővé tette ennek a fontos mozgalomnak a megfelelő módon való lebonyolítását, a lap kiadásával járó költségek, de különösen a szék-

háznál felmerült elődázhatatlan javítások az egyesület anyagi erejét annyira igénybe vették, hogy pénztári számadásunk december hó 15-ével 7.155 pengő 84 fillér hiányt tüntet fel.

Különösen súlyosan érintette egyesületünk számadását az előirányzott állami segélynek az elmúlt év folyamán való elmaradása, valamint az az 5.000 pengőt meghaladó túlkiadás, amely az egyik kiürült lakás rendbehozatala és az egyesületi székház fedelén az őszi viharok által okozott károsítások helyreállítása folytán vált elődázhatatlanul szükségessé.

Mint a súlyos gazdasági helyzet egyik szomorú következményére, rá kell mutatnunk arra, hogy a múlt év végén 15.000 pengő körüli összegre rúgó tagdíjhátralékok ez évben nem hogy apadtak volna, de 21.529 pengő 38 fillérre szaporodtak fel, s alig múlik el hét, amelyen ne kapnánk a köztisztviselők súlyos anyagi helyzetére való hivatkozással, kilépést bejelentő leveleket.

Az egyesület taglétszáma a múlt évben, dacára annak, hogy elhalálozás és kilépés folytán 9 alapító és 24 rendes tagunkat veszítettük el, az újonnan belépett 67 rendes tag betudásával 969-ről 1002-re emelkedett.

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy az új tagok számottevő hányada a magyar erdőbirtokos osztályból került ki, akik az egyesület iránt való bizalmuknak nemcsak pénzzel adtak az év folyamán kifejezést, hanem azáltal is, hogy fontosabb ügyeikben most már elég gyakran keresik fel az egyesületet, amely ilyenformán mint érdekvéleleti szerv hovatovább jelentős szerephez jut.

Bár nem sikerült ezideig keresztülvinniük azt, hogy az egyesületet a kormányzat minden tényezője hivatalos érdekvéleletnek is elismerje, mégis megnyugvásunkra szolgálhat az a tudat, hogy az elmúlt évtized gyakorlatától eltérőleg az egyesületet mind gyakrabban vonják be az erdőgazdaság ügyeit általánosságban érintő kérdések tárgyalásába is.

Sajnálattal kell itt megemlékeznünk arról, hogy az Országos Erdészeti Egyesületnek az a törekvése, amellyel a vidéki egyesületek által bizonyos mértékig szétagolt erdőtisztí kart közös zászló alatt egyesíteni kívánta, semmi eredménnyel nem járt.

Az egy-egy vidéki egyesület kebelében tömörült tagjaink minden áron fönntartani kívánják a vidéki egyesületek külön véleményének jogát, országos jelentőségű kérdésekben is.

Pedig ilyen alapon az egyöntetű eljárás és az összes erőknek egy cél érdekében való egyesítése teljesen lehetetlen.

Az elmúlt év folyamán két ízben is szembekerült az Országos Egyesület egyik vidéki egyesületünk állásfoglalásával.

Már pedig ez a szétágazó véleménynyilvánítás semmiesetre sem fokozta egyik egyesület állásfoglalásának súlyát sem.

Úgy érzem, valahogy hiányzik belőlünk az összetartás nagy erejé-

nek az a tudata, amire mai viszonyaink között különösen szükségünk volna.

Mert, hogy mit jelent az összetartás hiánya, arról a legközelebb mult adott már fényes tanuságot, amikor néhány száz szervezett ember minden nehézség nélkül ültette az egész ország nyakára azt a söpredéket, amit az intelligencia, ha csak egy kissé is összetart, egy mozdulattal porrá zúzhatott volna.

Őszintén megvallom, hogy az együttműködés lehetőségére vonatkozólag igen kevés reménység él bennem.

Ha csak azt veszem is számításba, hogy az Országos Erdészeti Egyesület részéről ebben az irányban több mint egy évvel ezelőtt megtett első lépésre csak egy egyesülettől kaptunk a legutolsó napokban választ, ez a válasz is tagadó, és bár hangsúlyozza az együttműködés szükségességét, semminemű javaslatot a megoldásra vonatkozólag nem tesz, már majdnem kilátástalannak kell tekintenem a küzdelmet.

A másik két egyesülettől ezideig választ sem kaptunk.

Szerény véleményem szerint az Országos Egyesület részére itt csak egy teendő marad, továbbhaladni a megkezdett úton és bevárni azt az iőt, amíg a jobb belátás lesz úrrá az adott esetben igazán kétes értékű függetlenség féltékeny őrzése fölött.

Az Országos Egyesület kötelessége híven, tőle telhetőleg figyelemmel kísér mindent, ami akár az erdőgazdaság, akár az erdőtisztítási kar érdekét érinti és minden személyes élt kerülve, de személyre való tekintet nélkül gyakorolja a kritikát, tisztán tárgyilagos alapon, s nem fukarkodik az elismeréssel sem ott, ahol érdemről van szó.

Amilyen féltékenyen őrizzuk a lap függetlenségét és az egyesületét, épp oly féltékenyen örködünk arra is, hogy a véleménynyilvánítás úgy az egyesület, mint a lap keretén belül teljesen szabad legyen azok részére is, akiknek véleménye a többségi határozatokkal ellenkező.

Tántoríthatatlan az a meggyőződésünk, hogy éppen ez a függetlenség, véleménynyilvánításnak ez a tökéletes szabadsága lesz az, ami megveti a régi egységnek s ezzel együtt az egyesület és a magyar erdőgazdaság nagyságának az alapját.

Végezetül egy szomorú kötelességet kell teljesítenem, megemlékezni arról a dús rendről, amelyet a halál kaszája tagjaink és volt tagjaink sorában vágott.

Elvesztettük Ráduly János választmányi tagunkat, Bereczky Gyula, Bizony Ferenc, id. Bodnár Richárd, id. Burdás János, Branich Gyula, Demény Lajos, Dióssy Dezső, Garlathy Oszkár, Gasparez Lajos, Geyer Viktor, Hajts Géza, Havas József, Hibbján János, Illés Vidor, Kayser Sándor, Solcz Hugó, gróf Széchenyi Géza, Ulreich Gyula, Zankó Emil alapító és rendes tagjainkat, akik közül nem egyet a trianoni szerződés már hosszú idő óta kiszakított egyesületünk kebeléből.

Tisztelettel kérem a közgyűlést, hogy az egyesületet és a magyar erdészetet az ő elhunytukkal ért veszteség fölött érzett mélységes fájdalomnak és igaz részvétének jegyzőkönyvileg adjon kifejezést.

Tisztelt Közgyűlés!

Amikor beszámolóm végéhez értem, méltóztassék még megengedni, hogy az egyesület vezetősége nevében őszinte köszönetet mondassak az egyesület minden egyes tagjának azért a támogatásért, amelyben a vezetőség munkáját részesíteni szívesek voltak.

Jól tudjuk, hogy az elért eredmények még messze vannak attól a céltól, amelyet magunk elé tűztünk, s amely felé mindnyájan törekszünk, de meggyőződésünk az, hogy ha továbbra is megmarad az erős akarat, ha a jövőben még teljesebb lesz az együttérzés és összetartás, akkor feltétlenül célt kell érünk, mert összetartás és erős akarat — előbb, vagy utóbb —, de diadalt arat.

Kérem a tisztelt Közgyűlést, hogy jelentésemet tudomásul venni méltóztassék.

Egyhangúan tudomásul szolgál.

Az ügyvezetői jelentéssel kapcsolatban Zolyomy Imre köszönetet mond az elnökségnek a fiatal kollégák elhelyezése érdekében folytatott buzgó fáradozásáért. A megszállott országrészekből kiüldözött erdőtiszteket — nézete szerint — azonban az is érdekli, hogy a hazai erdőgazdaságok nem alkalmaznak-e oly idegen állampolgárokat, akiknek helyét az állásnélküli kollégákkal be lehetne tölteni. Indítványozza, hogy az elnökség foglalkozzon a kérdéssel és egyben az a kérése, hogy az erdőfelügyelőségek közbenjöttével állapítsák meg, hogy a csonka ország területén lévő erdőgazdaságokban hány nem magyar állampolgár áll alkalmazásban.

A közgyűlés egyhangúan a kérelem teljesítését határozza el.

Ügyvezető ezután a számadásvizsgáló bizottság által felülvizsgált 1929. évi zárszámadásnak és 1931. évi költségvetésnek teljes egészében való elfogadását javasolja.

A közgyűlés a zárszámadást és költségvetést egyhangúan elfogadja.

Ügyvezető ezután, az emléktábla leleplezésére való figyelemmel, a közgyűlés hozzájárulását kéri a bizottsági jelentéseknek és indítványoknak a tárgysorozatban feltüntetett sorrendtől eltérő tárgyalásához.

Mindenekelőtt a december hó 19-én tartott bizottsági ülésnek és a közgyűlés előtti igazgatóválasztmányi ülésnek a főiskola önállósága ügyében elfoglalt álláspontját ismerteti. A választmány hozzájárulása alapján javasolja a közgyűlésnek, hogy a közgyűlés a hazai erdőgazdaság jövőjének és az erdőtisztikai szakképzésének gyakorlati szelvényben való biztosítása érdekében a leghatározottabban állást a főiskola önállóságának fenntartása mellett és egyben tiltakozék a főiskolának a földművelésügyi miniszter felügyeleti hatás-

köre alól való kivétele ellen, mert a főiskolának valamelyik egyetemhez való csatolása esetén veszélyeztetve látja az egyébként tudományos alapon álló gyakorlati szakképzést és különösen félti a főiskola függetlenségének megszüntetésétől az erdészeti tudományos intézmények és az erdészeti kísérletügy sorsát. Viszont szükségesnek tartja, hogy a főiskolának már többször megígért egyetemi rangra való emelése mielőbb megtörténjék, hogy a tanári kar helyzete megjavíttassék és hogy végül az erdészeti kísérletügyi intézmények részére megfelelő hitel bocsáttassék rendelkezésre.

A közgyűlés egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Fekete Zoltán: Tekintettel arra, hogy a főiskola képviselőjében jelent meg a közgyűlésen, erkölcsi köteletségének tartja, hogy a kérdéshez hozzászóljon.

Megállapítja, hogy a tanári kar állásfoglalása körül bizonyos mendemondák vannak forgalomban, melyeket nyíltan tisztázni kíván. Ezenkívül az Erdészeti Lapok is foglalkoztak a kérdéssel. Kifogást emel a lap egyes kitételei ellen, melyek vádakokat és gyanúsításokat takarnak. Kéri a lap szerkesztőjét, hogy az információk beszerzésénél járjon el óvatosabban. A főiskolának a pécsi egyetemhez való csatolásának kérdése tudomása szerint egyébként úgy vetődött fel, hogy a kultuszminiszter úr a soproni ev. theológiai fakultás felavatási ünnepsége alkalmával megbízta a pécsi egyetem rektorát, hogy tájékoztadjék a főiskolának a pécsi egyetemhez való csatlakozása ügyében elfoglalt álláspontja felől. E tekintetben tényeg folytattak is eszmecserét, s udvariasságból a főiskola két tanára viszonzta is a rektor látogatását. Kérdi, hogy ez inkorrekt eljárásnak minősíthető-e? Az illetékes tényezőket véleménye szerint csak pozitív dolgokról lehet tájékoztatni, kialakulatlan tervekről jelentést tenni ellenben korai volna. Maga a véleményadás és javaslattétel joga azonban a tanári kartól nem vitatható el. Kijelenti, hogy a főiskola tanácsa ezzel a kérdéssel nem foglalkozott, s hogy a fölültes hatóságok tudta nélkül semmiféle lépést nem szándékozik tenni.

Hogy a csatlakozás helyes-e vagy sem, erről úgysem lehet elhamarkodottan dönteni. A főiskola már régóta harcol az egyetemi attributumok eléréseért, ezért küzdenek az összes érdekeltek s az erdészeti egyesület is, de bár hét éve folyik a küzdelem, eredményt még nem sikerült elérni. Látva azt, hogy a felettes hatóságok legjobb akarata ellenére sem érhetette el a főiskola az egyetemi rangot, azért fogadták többen kedvezően a főiskolának önálló fakultásként a pécsi egyetemhez való csatolásának eszméjét.

Sajnálja, hogy kérdést a bizottsági ülésen rövid idő alatt csak futólag tárgyalták, s hogy a felterjesztést már meg is szövegezték és el is küldték.

Javasolja, hogy ha a közgyűlés magáévá teszi a választmány határozatát, úgy elsősorban azt szorgalmazza és arra fektessék a fő-

súlyt, hogy a főiskola szervezeti és ügyviteli szabályzatát hagyják mielőbb jóvá, mert akkor nem kellene a főiskola dicső multját feláldozni és az egyetemi rang is biztosítva volna.

Gróf Hadik János elnök a felszólalásra reflektálva, egyoldalúnak látja Fekete bírálatát. Nemcsak az egyetemi rangra való emelés és a tanári kar helyzetének a javítása képezi a kérdés tárgyát. Amikor az egyesület felterjesztését megszerkesztette, elsősorban a hazai erdőgazdaság szempontjait vette figyelembe. Hogy a tanári karnak minden jót kívánnak, az nem vitatható. De az igazán fontos szempontokat, amelyekből az egyesület nem engedhet, nem szabad szem elől tévesztetni. A cikkben említett sérelmezett kifejezések nem imparlamentárisak és tiszteletlenség sincsen bennük. A cikknek a nagyon is fontos közérdek szempontjából helyet kellett adni. Hogy a kérdést a bizottságban gyorsan tárgyalták, arra vonatkozóan az a megjegyzése, hogy az már mint kiforrott nézet került a bizottság elé. Kéri, hogy vegye revízió alá álláspontját. Meg lehet róla győződve, hogy a főiskola és a tanári kar jogos érdekeit az egyesület készségesen támogatja és kéri, hogy ebben a kérdésben is, melyhez az erdőgazdaságnak óriási érdekei fűződnek, most is tartsunk össze.

Fekete Zoltán: Ugy véli, hogy az elnök úr Önagyméltósága félreértette felszólalását. Nem arról volt szó, hogy a tanári kar az egyetemi tanárok rangját és fizetését kívánja minden áron elérni. A főiskola tanári karának célja a szakoktatás színvonalának egyetemi rangra való emelése s azért küzd, hogy a főiskola itthon is egyetemi jelleggel bírjon, amint az mindenütt a külföldön is megvan. Országos érdek, hogy ez megtörténjék, mert nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a körülményt, hogy a főiskola okleveleit külföldön nem akceptálják, s bizonyos joggal hivatkozhatnak a mi inferioritásunkra. Ha a főiskola szervezeti és ügyviteli szabályzatát jóváhagyják, akkor a kérdés kielégítően meg lesz oldva. Arról is lehet vitatkozni, hogy más minisztérium fennhatósága alatt is nem felelhetne-e még a főiskola hivatásának? Utal a külföldi példákra, s azokból megállapítja, hogy nem okvetlenül szükséges feltétel, hogy az erdészeti szakoktatás a földművelésügyi minisztérium alá tartozzék. Mindenesetre sok hátránya van a főiskolának abból, hogy két minisztérium alá tartozik. Nem lát különös nehézséget abban, hogy a kultusz-tárca alá tartozzék, ahol szintén van erdészeti osztály. Ismételten kéri, hogy ne tárgyalják a kérdést olyan szempontból, mintha a tanári kart ez ügyben anyagi érdek vezetné.

Roth Gyula: Mint a főiskola tanára, kijelenti, hogy a pécsi egyetemmel való kapcsolat ügyében tényleg folytak megbeszélések, de az erdőmérnöki fakultás tanárai egyöntetűen ellene nyilatkoztak; nem elvből, hanem azért, mert az egyetem részéről felvetett terv ugyan hozna bizonyos előnyt a tanároknak, de nem elégíti ki a szakoktatásnak és a magyar erdőgazdaságnak érdekeit és a tanárok nem hajlan-

dók arra, hogy egy felkinált táj lencséért eladják a főiskola elsőszülöttségi jogait.

Rámutat azonban arra is, hogy a szakközönség nem ismeri a főiskola belügyeit és nem tudja, hogy az erdőmérnöki fakultás ma sem önálló. Nehézséget okoz, hogy a főiskola két minisztérium alá tartozik és a fővezetés kifejezetten a pénzügyminiszter úr joga, a főiskola tanácsában pedig számbeli kisebbségben vannak az erdőmérnöki kar tanárai. Utal arra, hogy mily megdöbbenést keltett a szakkörökben, amikor 1920-ban feltárta, hogy a főiskolának folytonos fejlesztése során az erdőmérnöki karon annyira háttérbe szorult a szakképzettség, hogy 15 tanszék közül csak ötnek élén állott erdőmérnök. Kaán Károly vívta ki, hogy ez a szám felemelkedett 12-re, de azóta visszacsúszott 10-re. -

A szakoktatásnak nagyobb egységekre, egyetemekre való bekapcsolása ma világáramlat, melynek legújabb tünete Tharandtnak összeolvadása a drezdai műegyetemmel és amellyel a magyar erdőgazdaságnak is előbb-utóbb számolnia kell.

Végül még egyszer kiemeli, hogy a tanári kar ebben az ügyben saját érdekeit háttérbe szorította a szakoktatásnak és az erdőgazdaságnak javára.

Pethe Lajos, mint az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület ügyvezető alelnöke, felszólalásában megemlíti, hogy egyesületüket a m. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskolának a pécsi egyetemhez való esetleges csatolásáról újabban elterjedt hírek szintén foglalkoztatták.

Az egyesület a szóbanforgó híreket — nyomban, amint azokról értesült — már folyó évi rendes közgyűlésén az elnöki bejelentések során szóvátette. Az elnökség ezen a közgyűlésen annak az elhatározásának adott kifejezést, hogy a magyar bányászati és kohászati gyakorlati életet és szakoktatást a legközelebből érintő ezt a kérdést — mihelyt annak szükségét látja — rendkívüli közgyűlés elé viszi, ugyanazokból a megfontolásokból kiindulva, amelyeket az elnök úr Önagyméltósága *erdészeti szakszempontból* oly szép szavakkal ecsetelt.

A folyó hó elején megtartott választmányi ülésén is foglalkozott az egyesület ezzel a kérdéssel, amikor is elhatározta, hogy feltesztintézt az elnök úr a m. kir. pénzügyminiszter úrhoz, hogy mielőtt ebben a kérdésben a pénzügyminiszter úr állást foglalna, az egyesület véleményét is hallgassa meg. Elhatározta még a választmány, hogy ennek a felterjesztésének másolatát hasonló állásfoglalás céljából mind a m. kir. földművelésügyi miniszter úrnak, mind az Országos Erdészeti Egyesületnek is megküldi.

Miután felszólaló az egyesület állásfoglalását ismertette, s írásbeli hozzájárulást kér, hogy a pénzügyminisztériumot érintő itt elhangzott megjegyzésekre néhány szóval reflektálhasson, hangsúlyozva, hogy

ezen a közgyűlésen a pénzügyminisztériumot hivatalosan nem képviseli.

Kétségbevonja annak az állításnak helyességét, hogy a főiskolának két főhatóság — a m. kir. pénzügyi és földművelésügyi minisztérium — alá való tartozása a főiskola doktorátusi és magántanári intézmény megszerzésére irányuló törekvéseknek ártalmára lenne. Ellenkezően van, csak előnyére válik a főiskolának, hogy nem egy, hanem két minisztérium kívánja a reformot.

Annak az állításnak megdöntésére, hogy az erdészeti szakérdekek a bányászatiakkal szemben hátrányt szenvednének, mert a főiskola fővezetése a pénzügyminiszter úr kezében van, csak két tényt hoz fel. Az egyik, hogy az erdészeti szaktanszékek száma a bányászatiakat jelentékenyen felülmúlja, a másik, hogy egyes erdészeti tanszékek felszerelése oly gazdag, hogy nemcsak az egyetemi és műegyetemi tanszékek felszerelését múlja felül, hanem sok külföldi hasonló intézetet is megelőz.

Egyébként azt az összehasonlítást, hogy a főiskola melyik ágazata részesül több előnyben, az erdészeti, vagy bányászati-e, az erdészeti szempontjából megejtteni hivatottak jelen lévén, többet e tárgyról szólni nem kíván.

Ezek után ügyvezető, mint az Erdészeti Lapok felelős szerkesztője, az elhangzott vádra válaszolva előadja, hogy kizárólag az erdőgazdaság érdekében cselekedett, amikor a kérdést a felterjesztésben tárgyalta és a Krónikában kissé élesebben bírálta. Sajnálja, hogy a közgyűlés nem hallhatta dr. Tuzson János tanár úrnak a bizottságban a kérdéssel kapcsolatban előadott fejtegetését. Az erdésztársadalom büszke a főiskolán nyújtott tudományos kiképzésre, azonban a főiskoláról kikerülők érdekében az erdőgazdasági cél szolgálatába kell állítani a nevelést. Tény az, hogy ajánlatot kaptak a csatlakozás ügyében. Kérdi, igaza van-e, mikor szövé tette, hogy a tanári karnak nincs joga a főiskola függetlenségét a felügyeleti hatóság kikapcsolásával elalkudni. Ezek oly tények, amelyeket senki kétségbe nem vonhat. Kérdi, szabad-e ezek után még továbbra is várakozó álláspontra helyezkedni?

Ügyvezető ezután jánosii Engel Józsefnek, a 3296/1918. M. E. számú és ennek kiegészítése ügyében kiadott 65376/1930. számú körrendeletnek azonnali hatályon kívül való helyeztetése érdekében az országgyűlés mindkét házához intézendő felterjesztésre vonatkozó indítványát ismerteti.

Egyben kijelenti, hogy a válaszmány a kívánt előterjesztést az új erdőtörvénytervezetre való figyelemmel nem tartja időszerűnek és javasolja, hogy az elnökség forduljon alkalmas felterjesztéssel a földművelésügyi miniszter úrhoz, kérje a már letárgyalt erdőtörvénytervezetnek megküldését és annak a tavaszi törvényhozási ciklus elé való terjesztését, hogy végre teljesebbé menjen a szakközönségnek az új erdőtörvény megjelenése iránti régi kívánsága.

A közgyűlés a javaslatot egyhangúan megszavazza.

Ugyvezető előterjeszti Kovács Bélának a megszállott területeken folytatott és az Alföldet árvízveszedelemmel fenyegető fapusztítás országos fontosságú kérdésnek egy nemzetközi bizottság elé való vitelére vonatkozó indítványát. Kovács Bélának a kérdésre vonatkozó felvilágosításai után a közgyűlés az indítványt gróf Hadik János elnöknek a választmány határozata értelmében előadott javaslata alapján egyhangúan újból a választmány elé utalja azzal, hogy a kérdés tárgyalására alkalmas időben jöjjön újból megfelelő javaslattal a közgyűlés elé.

Kallivoda Andor az elnöki megnyitóban is tárgyalt Alföld-fásítás kérdéséhez szólva, sajnálattal állapítja meg, hogy az akció a folytatáshoz szükséges pénz hiánya miatt elakadt, sőt értesülése szerint már a csemetekerteket sem képesek fenntartani és hogy az Alföld-fásítási mérnököket is el kellett bocsátani. A választmány határozata értelmében javasolja a közgyűlésnek, hogy az elnökség forduljon újból a kérdés országos fontosságának teljes megvilágításával az összkormányhoz, a földművelésügyi és pénzügyminiszter urakhoz, az országgyűlés mindkét házához. Javasolja továbbá a kérdés fontosságát teljesen feltáró propagandairatnak a kiadását és a törvényhozóknak, valamint az összes érdeklődőknek való megküldését és a kérdésnek a napilapokban való tárgyalását. Egyben kíváncsún tartja, hogy a kérdés részleteinek való megvitathatása céljából az Erdészeti Lapokban Kiss Ferenc vál. tag által az Alföld-fásítás kiviteli módozatairól irandó cikk alapján az egyesületben viták rendeztessenek és hogy az elbocsátott 28 erdőmérnök újbóli alkalmazása iránt előterjesztés tétessék.

Gróf Hadik János elnök reméli, hogy az Alföld-fásítás országos fontosságú kérdése tekintetében nincsen nézeteltérés. A kérdést a felsőházban is megfelelő világitásba helyezte. Sokan vannak a törvényhozók között is, akik a kormánynak az ilyfajta takarékoságát lehetetlennek tartják, mert ily módon veszendőbe megy még az is, amit eddig arra fordítottak. Különös szult helyez arra, hogy az akció minél nagyobb erővel folytattassék, s hogy a 28 tisztviselő, aki az Alföld-fásítástól el lett bocsátva, újból alkalmazást nyerjen. Ép ez a fehéborító elbocsátás bizonyítja, hogy az egész akciót meg akarják akadályozni, ami indokolatlan és tarthatatlan álláspont. Ily fontos kérdést mindenképpen támogatni kell s nem szabad elejteni. (Élénk éljenzés és taps.)

A közgyűlés Kallivoda Andor javaslatát egyhangúan magáévá teszi.

Gróf Hadik János elnök a lelépés folytán megüresedett 14 és elhalálozás folytán megürült 1 választmányi tagság, valamint a számadásvizsgáló bizottság betöltése iránti választás megejtése céljából a szavazatszedő bizottságba Kallivoda Andor vál. tag és Szabó Benedek, valamint L. Wittenberger Géza r. tagok delegálását kéri.

Ezután az erdőtörvény 50 éves fennállásának emlékére az egyesületben elhelyezett emléktábla lelepezése iránti ünnepség lett megtartva. Az ünnepi beszédet Fekete Zoltán főiskolai tanár, felsőházi tag mondotta, az emléktáblát pedig az egyesület nevében Biró Zoltán ügyvezető vette át.

Az ünnepély után Térfi Béla alelnök az elnöklést átvéve, felkéri a szavazatszedő bizottságot a szavazás eredményének bejelentésére.

A szavazatszedő bizottság jelentése szerint leadatott 64 érvényes szavazat. A legtöbb szavazatot Balogh Ernő, Béky Albert, id. Gaul Károly, dr. Hammersberg Géza, Ivanich Ferenc, Karafiáth Jenő, Kozma István, ifj. Mailáth József gróf, Matusovits Péter, Pfeiffer Gyula, Rochlitz Dezső, Róth Gyula, Schmidt Ernő, Vuk Gyula és gróf Zelensky Róbert nyerték, akiknek választmányi tagokká történt megválasztását az elnök határozatilag kimondja. A számadásvizsgáló bizottság tagjaiul Erőss Gyula, Fekete Béla, Franciscy Vilmos, Hajdu János, Marsovszky Ede és Pukács Endre lettek megválasztva, akiknek a megválasztását az elnök ugyancsak határozatilag kihirdeti.

A jövőévi közgyűlés helyének és tárgysorozatának megállapítása ügyében a közgyűlés ügyvezető indítványára, miután eziránt határozott javaslat még nem történt, az elnökséget annak idején való javaslatlételre hívja fel.

Több tárgy nem lévén, elnök a közgyűlést berekeszti.

Kedvezményes tűzifaszállításra jogosult újabb feladó vasúti állomások. Az illetékes vasúti igazgatóságok lapunk legutóbbi számának megjelenése óta a következő állomásokat vették fel a kedvezményes tűzifaszállításra jogosult feladóállomások sorába:

Győrszemere, Kőrmend, Miskolc, Nagyecsed, Ormospuszta, Patacs-Cserkút, Rudabánya-vasérctelep, Vásárosmiske, Vaszar, Zalaháshágy-Szőce.

Írói tiszteletdíjak! Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkekért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásulvétel végett közli: a kiadóhivatal.

Adó és könyvelés. Értesítjük t. tagjainkat, hogy adó- és könyvelési ügyekben szerkesztőségünk díjmentesen ad felvilágosítást.